

Miłość odrzucona

Wielki Post

WSPÓLNOTA

ISBN 9788387487485

Wydawca: Archidiecezja Poznańska

Redakcja: Ks. Szymon Stulkowski

Ilustracja (str. tytułowa): Stanisław Barbacki

Drukarnia: Zakład Poligraficzny Moś & Łuczak sp.j.

WPROWADZENIE

W roku duszpasterskim, któremu przyświeca wezwanie *Bądźmy świadkami Miłości*, priorytety pastoralnej aktywności okresu Wielkiego Postu określać będzie hasło – *Miłość odrzucona*. Wnikając w tajemnicę tego czasu, uświadamiamy sobie, że we współczesnym świecie tak wielu ludzi nie potrafi być świadkami Chrystusowej miłości, ponieważ ich życie coraz bardziej staje się odrzuceniem Tego, który jest samą miłością. Tymczasem człowiek zdolny jest dorastać do postawy świadka określonych wartości tylko wtedy, gdy tymi wartościami żyje na co dzień. To wiąże się z koniecznością ponownego nawrócenia, które jest powrotem do miłości Boga.

Wielki Post jest czasem, w którym uświadamiamy sobie w szczególny sposób, że „Bóg uniża się i staje się niewolnikiem, obmywa nasze nogi (...). W tym wyraża się tajemnica Jezusa Chrystusa. W tym staje się widoczne, czym jest odkupienie. Aby nas obmyć, zanurza nas w swojej miłości, gotowej zmierzyć się ze śmiercią. Tylko miłość ma tę oczyszczającą moc, która obmywa nas z naszego brudu i wynosi na wyżyny Boga. Kąpielą, która nas oczyszcza, jest On sam, całkowicie się nam dający, nawet w otchłani swego cierpienia i śmierci. On nieustannie jest tą miłością, która nas obmywa; w sakramentach oczyszczenia – w chrzcie i w sakramencie pokuty – On wciąż kłęczy u naszych stóp i pełni posługę niewolnika, posługę oczyszczenia, otwiera nas na Boga. Jego miłość jest niewyczerpana, rzeczywiście jest miłością aż do końca” (Benedykt XVI, *Homilia podczas Mszy św. Wieczery Pańskiej w Wielki Czwartek*, 2006).

Synod Archidiecezji Poznańskiej dopowiada tę myśl w następujący sposób: „Dziela pojednania dokonuje Ojciec przez Syna. Chrystus stał się człowiekiem, aby wyzwolić swych braci z niewoli grzechu (por. J 8,34-36). Rozpoczyna swą działalność od przepowiadania, nauczania o miłosiernym Ojcu, który pragnie pojednania grzeszników; wzywa wszystkich, aby porzucili grzechy i nawrócili się do Boga (por. Łk 15). Chrystus nie tylko głosi możliwość pojednania z Ojcem, ale tego pojednania dokonuje. Wykazuje, że ma władzę odpuszczania grzechów (por. Mt 9,2-8), przyjmuje grzeszników i odpuszcza im grzechy (por. Łk 5,20). Wreszcie sam umiera za nasze grzechy i zmartwychwstaje dla naszego usprawiedliwienia (por. Rz 4,25). Chrystus pragnie jednak, by dzieło pojednania z Ojcem zostało utrwalone, obejmując wszystkich ludzi. Pozostawia zatem swemu Kościołowi sakramenty, poprzez które udziela łaski pojednania” (*Synod Archidiecezji Poznańskiej 2004–2008. Tom 1. Dokumenty*, n. 613).

Trwający od Środy Popielcowej do południa Wielkiego Czwartku okres Wielkiego Postu to czas, w którym poprzez nawrócenie pragniemy wrócić do miłości

Chrystusowej. To przesłanie powraca w czytaniach liturgicznych okresu Wielkiego Postu. Zgodnie z wezwaniem Jezusa, mamy czynić wszystko, by wypełnić przykazania Boże ze względu na Boga, z miłości do Niego.

Czytania pierwszej Niedzieli Wielkiego Postu zwracają uwagę, że miłość przewycięża pokusy, które chcą nas doprowadzić do odrzucenia miłości Boga i zaprzestania poszukiwań głębszego sensu życia. Druga niedziela, ukazując Przemienienie Pańskie na Górze Tabor, apeluje do nas, abyśmy wsłuchiwali się w głos Miłości – „To jest mój Syn wybrany, Jego słuchajcie” (Łk 9,35). Kolejna niedziela przynosi przypowieść Jezusa o nieurodzajnym drzewie figowym, której przesłaniem jest pobudzenie słuchaczy do nawrócenia i uświadomienia im, że miłość przynosi owoce. W czwartą niedzielę słyszymy, że jeśli człowiek uświadamia sobie własne grzechy i żałuje za nie, może powrócić do miłującego Ojca. Miłość Boga do człowieka jest bowiem większa niż jego grzech. Przypominając historię z kobietą pochwyconą przez faryzeuszów i uczonych w Piśmie na cudzołóstwie, piąta Niedziela Wielkiego Postu pragnie przypomnieć, że miłość nie potępia, ale daje szansę nawrócenia. Wreszcie Niedziela Palmowa przybliży nam Miłość wierną aż do końca, Jezusa, który nie odpowiedział przemocą na przemoc, lecz „ogolocił samego siebie”, zszedł na dno poniżenia i pozwolił się całkowicie wyniszczyć.

Tajemnicę tę przybliży Benedykt XVI: „Gdy Jezus w swoich przypowieściach mówi o pasterzu, który szuka zaginionej owcy, o kobiecie poszukującej drachmy, o ojcu, który wychodzi na spotkanie marnotrawnego syna i bierze go w ramiona, wówczas wszystko to nie sprowadza się tylko do słów, lecz stanowi wyjaśnienie Jego działania i bycia. W Jego śmierci na krzyżu dokonuje się owo zwrócenie się Boga przeciwko samemu sobie, poprzez które On ofiarowuje siebie, aby podnieść człowieka i go zbawić – jest to miłość w swej najbardziej radykalnej formie. Spojrzenie skierowane na przeбитą bok Chrystusa, o którym mówi św. Jan (por. 19,37), zawiera to, co było punktem wyjścia tej encykliki: „Bóg jest miłością” (1 J 4,8). To tu może być kontemplowana ta prawda. Wychodząc od tego, można definiować, czym jest miłość. Poczynając od tego spojrzenia, chrześcijanin znajduje drogę swego życia i swojej miłości (*Deus caritas est*, n. 12).

Warto raz jeszcze podkreślić, że Wielki Post winien być także czasem przygotowania do przeżywania najważniejszego dla nas *Triduum Paschalnego*. Głównym momentem jego przeżywania jest udział w Wigili Paschalnej, którą należy połączyć z odnowieniem przymierza Chrztu świętego.

W związku z tym, że Wielki Post ze swej natury jest także czasem szczególnej realizacji dzieł miłosierdzia, warto przypomnieć za Synodem: „posługa charytatywnej w Kościele winna mieć zawsze charakter chrystocentryczny. Źródłem i celem posługi charytatywnej Kościoła jest miłość Chrystusa (por. 2 Kor 5,14). Caritas

służy Chrystusowi w człowieku i Caritas służy człowiekowi jak Chrystus. »Caritas Christi urget nos« – »Miłość Chrystusa przynagła nas«. Należy jednak podkreślić, że miłość Chrystusa jest czymś nieporównywalnie większym i piękniejszym niż cała działalność charytatywna Kościoła oraz wszystkich Caritas kontynentalnych, krajowych, diecezjalnych i parafialnych razem wziętych” (*Synod Archidiecezji Poznańskiej 2004–2008. Tom 1. Dokumenty*, n. 869).

Uwydatniając znaczenie podstawowych treści Wielkiego Postu, wskazane jest podjęcie refleksji kapłanów wraz z Parafialną Radą Duszpasterską nad przedstawionymi w tym programie kierunkami działania i znalezienie odpowiednich form ich realizacji w kręgu wspólnoty parafialnej. Dotyczyłoby to – zwłaszcza wyliczonych we wstępie do tegorocznego *Programu duszpasterskiego* – celów duszpasterskich, takich jak: otwarcie się na Miłość (uwierzyć Miłości), by dojść do „jedności życia” (według nauczania Jana Pawła II) czy „spójności życia” (według nauczania Benedykta XVI); ukazywanie prawdziwego obrazu miłości; przyłgnięcie na nowo do Chrystusa, Wcielonej Miłości Boga; odkrywanie Miłości, którą jest Pan Bóg; odczytywanie na nowo skarbu wiary; umacnianie własnej tożsamości chrześcijańskiej; ukazywanie entuzjazmu wiary; rozbudzanie dynamizmu ewangelizacyjnego; budowanie solidarności społecznej (społecznego imienia miłości).

ks. Adam Przybecki